

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.774 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 september 2008 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 14 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 25 november 2004 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 29 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 29 november 2004 dient verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 7 april 2005 dient verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Op 7 juli 2005 dient verzoekster een aanvraag in op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij verzoeksters aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet van 7 juli 2005 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing ten aanzien van verzoekster houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25.11.2004 in België verblijft en ingeburgerd zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 08.04.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk bijna 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Kameroen, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Regelmatig zijn er Kameroense burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Brazzaville. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur van de procedure. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kameroense burgers. Bovendien staft betrokkene de bewering dat ze geen verblijfsvergunning zou kunnen krijgen ten gevolge van een politieke immigratievijandigheid met geen enkel bewijsstuk.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer schadelijk zou zijn voor het privé-leven van betrokkene, aangezien zij hier samenwoont met haar partner, de heer T. S. A. en hun twee kinderen; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Op datum van 24.09.2008 werd ook voor de partner en minderjarige kinderen van betrokkene een onontvankelijke beslissing genomen inzake diens regularisatieaanvraag dd. 17.10.2007.

*Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).
(...)"*

Op 14 oktober 2008 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 08.04.2005

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.11.2004. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoekster voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij verzuimd heeft te antwoorden op het belangrijkste element aangehaald in haar regularisatieaanvraag van 18 februari 2008 (datum van indienen: 20 februari 2008), met name dat haar asielaanvraag nog steeds hangende was voor de Raad van State. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de advocaat van verzoekster hier hoogst waarschijnlijk bedoelt dat niet geantwoord werd op het argument dat de asielprocedure van haar partner nog steeds hangende was voor de Raad van State, nu de advocaat van verzoekster in het inleidend verzoekschrift verwijst naar het referentienummer (*referentie: G/A.173.226/XIV 25.655*) van de procedure en dit referentienummer duidelijk de procedure voor de Raad van State van de partner van verzoekster betreft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op het door haar opgeworpen argument betreffende het nog hangende zijn voor de Raad van State van de asielaanvraag van haar partner.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 februari 2008, blijkt dat verzoekster de asielprocedure van haar partner nochtans vermeldde en zij argumenteerde wat volgt:

"Ik voeg eraan toe dat de asielprocedure van mijnheer T.(...) geduurd heeft van 18.11.2002 tot 14.03.2007 met een hangende procedure ter hoogte van de Belgische Raad van State dragende de referentie: G/A.173.226/XIV 25.655.

Dat betekend dat de asielprocedure relatief aan mijn partner zeer lang is geweest tot aan het bereiken van een termijn dat men kan beschouwen als 'onredelijk'.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is immers nog steeds hangende bij de Belgische Raad van State."

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden of de verwerende partij deze argumentatie in rekening heeft genomen. Onafhankelijk van de vraag naar de geldigheid, gegrondheid of aanvaardbaarheid van het argument als 'buitengewone omstandigheid', diende verwerende partij op zijn minst te antwoorden op de door verzoekster aangevoerde argumentatie. Zoals duidelijk blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing, is dit geenszins gebeurd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 september 2008 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.